

Zigeunerbloed

BELINDA AEBI

Zigeunerbloed

Manteau

MEESTERS IN MISDAAD

graag uw reacties:

belinda.aebi@telenet.be
www.belinda-aebi.be
facebook.com/belinda.aebi

© 2014 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Belinda Aebi
www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
Singel 262 – 1016 AC Amsterdam
Postbus 3879 – 1001 AR Amsterdam

Eerste druk mei 2014

Omslagontwerp: Wil Immink
Omslagfoto: Getty Images / 68beats
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2983 2
D 2014/0034/265
NUR 330

tsiepmuile werd verkozen tot 'wijste Gentse woord':
iemand die gemakkelijk huilt of een kleinzerig persoon.

Zaterdag 20 juli 2013

Nieuwsbrief

‘Dit jaar worden de 170ste Gentse Feesten verzinnebeeld door een kanon met een knipoog naar de bekende Gentse elementen: de Dulle Griet, Pierke Pierlala en de Gentse strop.

“Het campagnebeeld van 2013 prikkelt de nieuwsgierigheid, heeft een vrolijke en uitgelaten sfeer en brengt een zekere spanning bij de kijker teweeg tot de lancering van de Feesten”, zegt de kersverse Feestenburgemeester Christophe Peeters.

Dat hij de komende tien dagen slechts enkele uren per nacht zijn bed zal zien, neemt hij er met plezier bij. En spanning zal er zeker in zitten. Vanaf het begin.’

Er stond een bestelwagen geparkeerd met het logo van My Home op de zijkant, en daaronder: ‘uw tegelzetter’. Een andere bestelwagen was beletterd met: ‘Cakirlar: diepvriesproducten, import-export’. Ik passeerde ook enkele duurdere auto’s – een Audi, Mercedes, VW Golf, BMW – en kon mij moeilijk voorstellen dat de bezitters ervan in deze benepen huisjes woonden. Er klopte iets niet, de luxewagens pasten niet in het straatbeeld. Toen ik ze wat beter bekeek, viel het mij op dat de meeste hun beste tijd hadden gehad: deuken, roestplekken, een afgebroken spiegel, waarschijn-

lijk tweedehands en opgelapt. Ze hadden ook al lang geen water meer gezien: modderklonters in de wielkasten en kadavers van insecten op de voorruit.

Hier moest het zijn. Grenzend aan het Acaciapark, de woning met een mosgroene deur waarvoor het trottoir opengebroken ligt. Het klopte met de beschrijving. Ik stond voor een gevel van hooguit drie meter breed, met een gammele herenfiets ertegen. Aan de binnenkant van de ramen was bruin papier geplakt. Ik had het al vaker gezien bij mensen die geen geld hadden voor gordijnen en zo de in-kijk wilden belemmeren. Mooi was anders, functioneel was het wel.

Geen deurbel. Ik roffelde kort met mijn knokkels tegen het raam, waarna direct ‘Etienne!’ klonk, met de norse rep-
pliek: ‘Joat, joat, ’k hè ’t guurd!’

Ik hoorde iemand aan komen sloffen.

De mosgroene deur ging open en schuurde over een ste-nen vloer, waarop een gekraste boog stond afgetekend. Een snerpend geluid, maar de man die pal voor mij stond, leek er zich niet aan te storen. Alles went op de duur.

‘Ha, ge zijt er!’ Hij nam me onderzoekend op.

‘Goedemiddag, hebt u melding gemaakt van...?’

‘Joa, kaakt ne kier!’

De kleine man, papperig, een zestiger, schatte ik, zo kaal als een biljartbal en een trui vol vlekken rond zijn uitpui-lende buik, duwde een plastic tas van de Aldi in mijn han-den.

‘t Wordt mee den daag schuunder!’ Het schuim stond op zijn lippen.

Ik stond lullig op de stoep met de tas in mijn armen.

‘Wadd’ es ’t? Moede nie zien wa dat er in zit?’ Zijn blik op de tas gericht. Een reeks rimpels op zijn voorhoofd.

‘Loat hem binne, Etienne!’ klonk het uit de woning. Een vrouwenstem die door de lucht sneed.

Hij haalde een schouder op en wenkte met zijn hoofd. Zijn vrouw had gesproken. Ik mocht erin. Hij sloot de deur achter mij, opnieuw dat scherp schurende geluid. De haren op mijn armen gingen rechtop staan. Het deed mij denken aan de lagere school, wanneer de meester per ongeluk met zijn nagel over het bord kraste en alle leerlingen de handen op de oren legden en de ogen dichtknepen. Pijnlijk nostalgisch.

Ik stond in een betegeld halletje. De vloer was in dambordpatroon met zwarte en witte tegeltjes die dicht tegen elkaar aan kropen. Op sommige plaatsen waren de tegels afgesleten, hier en daar ontbrak er een hoek of zaten er diepe barsten. De krassenboog van het slepen van de deur leek erin gekerfd met een passer.

‘En? Wa peisde?’ Hij wees gebiedend en vol ongeduld naar de plastic tas. De uitdrukking op zijn gezicht sprak boekdelen.

Ik opende de tas en een misselijkmakende walm schoot in mijn neus. Bebloed maandverband, een vuile luier, lege bierblikjes, een plastic verpakking van voorgebakken broodjes, een gebroken flesje paarse nagellak, een conservenblik met restjes tomatensaus aan de randen, een plakje beschimmelde kaas, enkele rotte aardappelen, waarvan ik eerst dacht dat het stront was.

‘En, wat denkt ge? Proper volk, hè? En ze gooien het zonder boe of bah in onzen hof, hè! Ge verschiet er toch niet van dat we het kotsbeu zijn? Awel?’

Ik kon de tas niet snel genoeg dichtknopen en slikte de brok in mijn keel weg. Mijn maag keerde zich om. Het was de walm van een overvolle vuilnisemmer thuis, maar dan minstens tien keer erger.

De vrouw met de schelle stem kwam de gang in gesloft en bleef een meter achter haar man staan met haar handen

op haar vlezige heupen. Ze was geen lust voor het oog. Ze droeg een fel bedrukte gebloemde jurk, waaronder een stel mollige kuiten tevoorschijn kwam, zwart behaard. Haar gezwollen voeten staken in teenslippers. De enkels leken kussentjes gevuld met water en haar tenen keken alle richtingen uit.

Ze knikte. ‘Dat volk moet hier weg, het verslechtert alleen maar.’

Ineens zweeg ze en bestudeerde mij van kop tot teen alsof ze mij nu pas echt in de gaten had.

‘U heb ik hier nog niet gezien. Nieuw zeker?’ Ze stak haar kin vooruit terwijl ze haar onderlip krulde.

Ik voelde mij als een stuk vee dat werd gekeurd.

‘Het is te zeggen, voor deze job wel, ja. Ik ben buurtsteward.’

De man fronste zijn voorhoofd en wisselde een veelzeggende blik met zijn vrouw. Hij bewoog zijn hoofd naar voren alsof hij mij niet goed had gehoord en legde een hand gebogen achter zijn oorschelp. ‘Hoedadde?’

‘Ik ben intercultureel bemiddelaar, dat wil zeggen dat ik aangesteld ben om tussenpersoon te zijn tussen u, de Gentse bewoners dus, en de Roma. We moeten trachten in dialoog te gaan en...’

‘Wadadde? Dialoog? Een welkste toale peis meniere mee die menschen te klappen?’

‘Ik zal uitsluitend Nederlands met hen praten.’

Het stel hier voor mij deed moeite om mooi Nederlands te praten, maar de man viel steeds terug in het Gents.

‘Hola, da zal vrie goe goan!’ Hij lachte smalend en keek over zijn schouder naar zijn vrouw.

‘Hoort ge ’t? Ze willen met die vuilaards rond de tafel gaan zitten!’

Hij maakte theatrale gebaren met zijn armen. ‘Maar kom, ge zijt jong en nieuw.’

Hij krabde met drie vingers op zijn blote schedel.

‘Ge zulle ’t wel rap gewoare worde...’

Ik stond nog steeds in het halletje met de stinkende tas in de hand.

‘Weet u van wie die tas afkomstig is?’ vroeg ik.

Hij bewoog achteruit en trok zijn dubbele kin in. Zijn wenkbrauwen schoten omhoog.

De vrouw deed een stap naar voren, waardoor ze nu schouder aan schouder stonden. Ze was nog kleiner dan haar man, hooguit één meter vijftig. Onder haar vingerna-gels zat de aarde van een heel aardappelveld. Ze keek mij schaapachtig aan.

‘Ik bedoel, hebt u daadwerkelijk “gezien” wie die zak met vuilnis in uw tuin heeft gegooid?’

Ze keken elkaar aan alsof ik een aartsmoeilijke vraag had gesteld.

‘t Es azuu’, zei de man nors. ‘Geluufde mij nie, dan?’

‘We weten het, wie het is’, zei de vrouw resoluut. Ze zette haar voeten wat uiteen alsof ze een houding zocht.

‘Kunt u die persoon beschrijven?’ vroeg ik. ‘Dat maakt alles wat makkelijker.’

‘Natuurlaak,’ zei de man, ‘gelijk ne gangster, groot, donker en altijd met een sigaret in zijn muil.’

‘Ja, daar hebben ze geld voor,’ zei de vrouw, ‘voor sigaretten, en maar dampen tot ze bijna zelf gerookt zijn, en e zatuufd, zuipen gelijk ne Zwitser, maar de juiste vuilniszakken kopen, dát kost te veel!’ gooide ze er nog bovenop.

“Wij” doen ons best, “wij” doen het volgens het boekske, maar “zij” doen zoals het hun past’, vulde hij aan.

‘Dus, u hebt zelf gezien dat die man dat deed?’

Het gezicht van de kleine dikkerd verkrampste en hij kwam dichterbij met zijn hoofd. Hij sloeg zijn armen over elkaar en liet ze rusten op zijn buik.

‘Ba joat, vaneiges! En is hij het niet, dan is het zijn vrouw of een van hun twaalf kinderen.’

‘Twaalf?’

Hij wuifde met zijn hand alsof hij een insect wegjoeg. ‘Bwa, zoiets toch! Eentje meer of minder, we kunnen het eigenlijk niet goed meer bijhouden, ik denk dat ze ’t zelf niet goed weten hoeveel en van wie ze zijn! En veel kindergeld, hè, terwijl ze een ganse dag op hun gat zitten!’

Het klonk gemeen en het kwam van diep. Hij liep helemaal rood aan en begon weer theatraal met zijn armen te gebaren. Toen stak hij zijn wijsvinger onder mijn neus.

‘En als de politiekers er niet rap werk van maken, dan schiet ik zelf wel in gang! Termontje en zijne santenboetiek mogen uit hun kot komen!’

Ik wilde de man tot bedaren brengen, maar de vrouw legde een hand op zijn schouder.

‘Kom, Etienne, loat menier...’ Ze keek mij vragend aan.

Ik besepte dat ik mezelf nog niet had voorgesteld. ‘Bekaert, Lukas Bekaert’, zei ik. ‘Aangename kennismaking.’

Toen ik mijn hand uitstak, gaf zij mij een plakkerige, mol-
lige hand. ‘Angenoam.’

De man knikte en mompelde iets onverstaanbaars.

‘Wel ja, meneer Bekaert moet dus zijn werk doen. We zullen wel zien’, zei ze vlak.

De kleine dikke schudde zijn hoofd. ‘We zullen wel zien, we zullen wel zien, zei den blinde, dat kennen we, hoe lang horen we dat al? Ik hè kik justekes nog niemendalle gezien! Alleen dat er altijd meer en meer binnensijpelen! Dat is wat ik zie!’

Ik wachtte even af tot hij wat bekoeld was.

Er viel een stilte. We stonden elkaar aan te staren.

‘Ik ga met de bewoners praten’, zei ik moedig. ‘Welk huis is het?’

‘Bewoners, bewoners? Het zijn krakers, meneer, da fuurvolk! En ’t wirkt op maan kluute!’

De man ging mee tot op de stoep en keek van links naar rechts alsof hij bang was om gezien te worden. Hij wees met zijn gestrekte vinger een woning aan.

‘Doar! Doar moede zijn!’ De gesprongen adertjes die zijn gezicht rood maakten, vielen nu nog meer op.

Toen keek hij mij aan en lachte schamper.

‘Zég, ge hebt toch zeker wel een tolk mee? Anders zult ge ’t met gebaren moeten doen.’

‘Komt wel in orde. Ik houd u op de hoogte’, beloofde ik.

De man knorde: ‘Bemiddelaar, bemiddelaar... ’t es gien avanse... Het zit hier nu al hieltegens vol. En hoe meer ge ze helpt, hoe meer er komen. Trekt eu uuge ne kier open, hein!’

‘Buurtsteward...’ zei de vrouw hoofdschuddend. ‘Ze hebben weer een nieuw woord uitgevonden.’

‘De politiekers zouden er beter eens werk van maken, in plaats van woorden uit te vinden’, zei haar man terwijl hij naar binnen slofte. Hij jermieerde verder.

‘Foefeloers, allemoal tuupe! Krijge der ’t vliegend schaât van!’

De voordeur stond op een kier. Ik wilde die verder openduwen, maar maakte een sprongetje opzij toen enkele kinderen naar buiten renden. Drie jongens van een jaar of veertien, vijftien, van wie een met een voetbal onder de arm, en twee giechelende pubermeisjes die gearmd langs mij liepen. Geen van hen besteedde aandacht aan mij. Geen van hen maakte oogcontact. Aan hun gedrag te zien waren ze het gewend dat er volk over de vloer kwam. Onbekend volk. Ik was nog nooit eerder in deze buurt geweest.

Ik keek hen na om te zien waar ze heen liepen.

Zo’n dertig meter verderop was een parkje met een kleine speeltuin en een grasveld, waar de jongens direct begonnen te voetballen, terwijl de meisjes snaterend langs de kant in het gras gingen zitten. Het ene meisje haalde een magazine

onder haar arm vandaan, sloeg het open en wees met haar vinger op een pagina, waarna ze beiden een hand voor hun mond sloegen en het uitgierden. Hun huid was getaand en hun ravenzwarte haren glansden in de zon. De jongens droegen een trainingsbroek met op de zijkant twee verticale, witte strepen. Bij één jongen was de broek te nauw – hij trok de hele tijd aan de stof ter hoogte van zijn kruis – en ze was ook nog eens te kort. Bij de twee andere jongens hing de broek tot ver over hun sportschoenen en de zoom sleepte over het gras. Ze rolden met een geroutineerd gebaar hun pijpen op tot net onder de knie. De meisjes droegen korte rokjes in felle kleuren, roze en geel met daarop een minuscuul topje en een halsketting van bonte kraaltjes. Ik begreep niet wat ze zeiden, of jawel, hier en daar een woordje. Romanes, ik moest het gauw onder de knie krijgen. Zij het Nederlands en ik het Romanes. We moesten naar elkaar toe groeien. Taal was het eerste. Zonder taal geen communicatie. Het klonk simpel. In theorie klonken vele dingen simpel.

Ik draaide mij om en liep het huis in. Ik kwam in een hal, waar de muren ettelijke lagen behangpapier lieten zien, die in flarden neerhingen. Het papier zat op enkele plaatsen nog slechts met een klein gedeelte vast aan de muur en bewoog golvend mee met de wind door het huis. Overal vochtplekken en schimmel. Gezond was dit niet. Aan de binnenkant van de deur bladderde een bruinachtige verf af. Ik moest uitkijken waar ik mijn voeten neerzette, want op de vloer lagen meer tegels los dan vast. Her en der lagen hoopjes voegsel, kluitjes aarde en plukjes gras. Een drukke entree. Ik liep verder en zag een kamer waarvan de deur openstond. Ik ging naar binnen. Er stonden twee stoffige buggy's en enkele kinderfietsen. In een hoek lagen een

springtouw, een bal en een tennisracket waaraan enkele snaren ontbraken. In een aanpalende, kleinere kamer stond een stofzuiger, een bezem en een aantal kartonnen dozen. Ik hoorde geluid dat van boven kwam.

Ik liep naar de trap en zag dat er in meerdere treden barsten en gaten zaten. Het hout leek rot. Er was een leuning, maar die waggelde in mijn hand. De dag waarop ze het zou begeven en er een ongeluk gebeurde, kon niet ver weg zijn.

Mijn collega's hadden mij gewaarschuwd. Schrik niet, en stel je verwachtingen niet te hoog. Dat deed ik niet, alles wat ik wilde, was veilig langs die trap naar boven komen. Ik zette mijn voeten zo neer dat ik min of meer zeker wist dat het veilig was, en ging behoedzaam naar boven. Bijna alle treden piepten en kraakten.

De eerste verdieping telde vier kamers, waarvan de deuren allemaal wagenwijd openstonden. Waarschijnlijk om wat tocht te maken, want het was een warme dag. Druk-kend, beter gezegd. Zesentwintig graden, had Sabine Hagedoren monter en breed lachend gezegd, en ook dat Frank er morgen weer zou zijn, met meer weer.

Ik zag niemand, maar ik hoorde het geluid van een televisie en ging erop af.

In een kamer stond een klein tv-toestel tegen een muur op een stuk linoleum. In het midden van het plafond hing een peertje en er was een ratelende ventilator die een vun-zige lucht verspreidde. Een soort rottekaaslucht.

Er lagen twee matrassen tegen elkaar op de vloer. Op een ervan lag een jongen te slapen. Hij droeg alleen een onderbroek en lag met zijn benen opgetrokken. Het raam stond wijd open, de vliegen zoemden om mijn oren en trippelden over het lichaam van de jongen, die zich niet verroerde.

Ik ging naar het raam en zag de jongens voetballen en de meisjes dicht bij elkaar zitten praten en lachen. Ik bleef een poos staan kijken.

‘Wat doet u hier?’ hoorde ik ineens achter mij. Vlekkeloos Nederlands. Ik draaide mij om.

Een vrouw van een jaar of veertig stond in de deuropening. Haar blik rolde argwanend over mijn lichaam. Ze leek niet bang, alleen nieuwsgierig. Ze had haar lange donkerbruine haren met een knalrode haarband samengebonden in haar nek. De rechte pony kwam tot vlak boven haar wenkbrauwen. Ze droeg een geel T-shirt met diep uitgesneden hals en een blauwe trainingsbroek. Op haar arm zat een meisje van een jaar of twee met grote donkere ogen. Haar zwarte haren hingen los over haar schouders en op haar voorhoofd was een haarpartij opzij gestoken met een kleurrijke speld. Een oranje T-shirt en een rode sponzen broekje. Onder haar neus kleefde snot. Ze pulkte eraan en stak het in haar mond.

De vrouw bleef mij aanstaren. Ik wilde iets zeggen, maar het gejoel van de tv ergerde me.

‘Kunt u die even uitzetten?’ vroeg ik haar terwijl ik naar het toestel wees.

Ze keek naar de jongen op de matras. ‘Liever niet, hij valt ervan in slaap. Als ik de tv uitzet, zal hij wakker worden. Het is beter dat hij slaapt.’ Ze verroerde zich niet.

Het meisje wendde haar blik geen moment van mij af. Er hing nu ook snot op haar bovenlip en ze likte het op.

‘U vroeg wat ik hier kom doen,’ zei ik. ‘Dat wil ik u gerust zeggen, maar dan moet dit ding uit of het volume moet zachter, ik ga niet tegen u schreeuwen.’

Ze zette het kind neer, gaf het een klopje op haar bips en zei iets tegen haar wat ik niet begreep.

Het meisje rende op haar blote voetjes naar het tv-toestel en duwde op een knop, waarna het uitging. Toen keek ze mij opnieuw aan en lachte alsof ze trots was op haar presentatie.

‘Wat heb jij een mooie haarspeld’, zei ik om het ijs te breken.

De vrouw verduidelijkte mijn vraag door naar haar speld te wijzen. Daarop tastte het meisje fier met een handje aan de speld en liep dan weer naar haar moeder. Ze omklemde met beide armen diens knieën en legde haar hoofd tegen haar moeders dij. Toen keek ze mij verlegen aan en draaide haar hoofd weg.

Ik stond vlak bij het raam. De klink was weg en de raamkozijnen waren rot en waren gedeeltelijk afgebroken. Ik keek naar de vrouw, die met een hand over de haren van het meisje streelde.

Ze grabbelde een zakdoek uit de zak van haar trainingsbroek en veegde de neus van het kind schoon. Ze zei weer iets tegen haar, misschien dat ze vroeg om eens hard te snuiten, zo maakte ik op uit de beweging met haar hand en de intonatie van haar stem, maar het meisje wendde haar hoofd af en schudde heftig van nee. Ze riep: ‘Niel! Niel!’

‘Ik ben Lukas Bekaert, maatschappelijk werker’, zei ik. ‘En wat is uw naam?’

De vrouw trok haar wenkbrauwen op en antwoordde droog: ‘Tuka.’

‘Tuka, uw familienaam?’

Ze knikte.

‘Hoeveel kinderen wonen hier?’ vroeg ik.

Ze haalde haar schouders op alsof ze het niet precies wist, of misschien wilde ze er geen antwoord op geven.

Ze toonde drie vingers. ‘Hier drie gezinnen’, zei ze. ‘Allemaal kinderen.’

‘Hoeveel hebt u er?’

Ze toonde haar handpalm met gestrekte vingers en de duim van de andere hand.

‘Zes?’

Ze knikte en kwam naast mij aan het raam staan. Ze keek naar buiten, waar de jongens en meisjes die ik daarnet bij het binnenkomen had gekruist, speelden op het grasveld. De jongens met rode wangen en in het zweet van het uitbundig voetballen, de meisjes nog steeds druk in de weer met het magazine en met zichzelf.

‘Uw kinderen?’ vroeg ik.

Ze knikte ja. ‘Zij ook’, zei ze terwijl ze naar het kleine meisje keek.

Ik stapte naar de deur en wilde de trap opgaan naar een hogere verdieping, maar ze ging snel in de deuropening staan.

‘U moet nog zeggen,’ zei ze, ‘wat komt u doen?’ Haar ogen recht in de mijne. Ze schoof met een hand haar pony opzij, die direct weer op haar voorhoofd viel.

‘Kennismaken’, zei ik, terwijl ik haar resoluut passeerde en de trap opliep naar de tweede verdieping. Een vreemde geur kwam me tegemoet en ik volgde mijn neus. De geur kwam uit een kleine ruimte waar een gasfornuis stond, en een kleine koelkast die vol zat met zwarte vingerafdrukken. De keuken.

De stopcontacten hingen half uit de muur en de elektrische snoeren lagen bloot en bengelden pal naast een druppende kraan. Er hingen kleren naast en over elkaar over een wasdraad die van de ene naar de andere wand gespannen was. Bonte, haast versleten kinderkleren. Ik zag dat er een oventje op een eenvoudige plank stond, waar de geur van afkomstig moest zijn. De vrouw was mij met het meisje gevolgd.

‘Lekker ruiken, hè?’ zei ze, met een voorzichtige glimlach op haar gezicht. Haar wantrouwende uitdrukking veranderde plots. Het kleine meisje klapte in haar handjes. Ik keek haar aan en zag dat achter het meisje enkele vuilnis-

zakken op een hoop lagen, onder de plank met de oven. Het waren zakken van Aldi en Lidl, sommige overvol maar niet dichtgebonden, andere waren half gevuld en hingen scheef. Ik wist nu waar de vreemde geur vandaan kwam. Het was een mengeling van iets wat in de oven stond te bakken met de stank van huisvuil.

De vrouw las mijn gedachten. ‘Suikerbrood’, zei ze. ‘Suiker is lekker.’

‘Ja, ruikt heerlijk’, zei ik terwijl ik haar kort aankeek.

Ik ging verder naar de andere kamers. Het kleine meisje liep achter mij aan en pletste zo hard ze kon met haar voeten op de vloer en neuriede iets.

Openstaande deur. Nergens meubels of bedden, overal gescheurd linoleum en versleten tapijten. Matrassen bezaaid met kleren.

‘Waar is uw man?’ vroeg ik.

‘Niet hier.’

‘Waar is hij?’

‘Naar Caritas, de voedselbedeling’, antwoordde ze prompt.

‘Niet naar zijn werk?’

‘Hij kan niet werken.’

‘O? Waarom niet?’

‘Ze willen hem niet. Ze zeggen dat wij hier niet mogen zijn. Ze willen ons niet.’

‘Ik wil uw man graag spreken, wanneer komt hij terug?’

Ze schudde van nee. ‘Dat kan ik u niet zeggen, ik weet het zelf niet.’

‘Kunt u hem bereiken?’

‘Nee, er is geen telefoon en ik heb geen gsm.’

Ze legde haar wijsvinger over haar lippen.

‘U moet stil zijn,’ zei ze, ‘in de kamer hiernaast slapen mensen.’

Ik liep naar de deur van de kamer die ze aanwees, en wilde naar binnen gaan, maar die deur was dicht, én op slot.

Ik strekte mijn arm uit naar de vrouw en opende mijn handpalm.

‘Het is een ander gezin, ik heb geen sleutel. U moet stil zijn.’

Ik kreeg het opeens erg benauwd door de warmte en voelde het zweet op mijn voorhoofd prikken. Ik besloot haar man op te wachten en ging ondertussen nog een verdieping hoger kijken. Ze pakte de hand vast van het kleine meisje en ging weer naar beneden.

In een kamer zat een jonge vrouw op een stoel met een baby op haar schoot. Ik schatte haar achttien of negentien. Het kind lag slap in haar armen en het zag er erg dun uit. Ik kon niet zien of het een meisje of een jongen was. Het maakte aanstalten om te huilen.

‘Hij heeft weer honger’, zei ze terwijl ze haar trui omhoog deed en een gezwollen borst ontblootte. Ze trok het kind wat dichterbij naar zich toe, opende met haar wijsvinger zijn mond en stak de tepel tussen de lipjes.

Hij, een jongen dus.

Ze keek vluchtig op naar mij, maar ging onverstoorbaar verder zonder mij iets te vragen.

‘Hey.’

‘Hey.’

‘Hoe oud is het kindje?’

‘Acht weken.’

‘Wat is zijn naam?’

‘Sorin.’

‘Dag Sorin’, zei ik zacht en ging met de zijkant van mijn hand langs het tere wangetje.

‘Doe geen moeite. Ik denk dat hij doof is, want hij reageert zelfs niet bij harde geluiden. Normaal zou je toch denken dat ze dan wat opschrikken of zo.’

Ze keek niet op terwijl ze het zei. Het klonk als een logische deductie, een vaststelling, zonder meer.